

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobkyně: **Vinoko Pro s.r.o.**, se sídlem Bezručova 168, Ohrada, 280 02 Nová Ves I., IČ: 092 19 129, zastoupen Mgr. et Mgr. Bedřichem Fialou, advokátem, se sídlem Politických vězňů 98, Kolín, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce**, se sídlem Květná 504/15, Brno – Pisárky, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 28. 2. 2022, č.j. SZPI/BI133-28/2021,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- [1] Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 28. 2. 2022, č.j. SZPI/BI133-28/2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, inspektorátu v Praze ze dne 10. 12. 2021, č.j. SZPI/BI133-25/2021 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání: 1. přestupku podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. h) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 110/1997 Sb.“); 2. přestupku podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. e) zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje M. T., DiS.

předpisů (dále jen „zákon č. 321/2004 Sb.“) a 3. přestupku podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. t) téhož zákona, za což byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 25.000 Kč.

- [2] V prvním žalobním bodě žalobkyně uvedla, že od počátku řízení namítala, že celá kontrola byla provedena nezákonně a v rozporu s ustanovením § 3 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů. Uvedla, že nesprávným postupem inspektorky Ing. K. Č. došlo k situaci, kdy byla v provozovně žalobkyně dne 21. 9. 2020 započata kontrola jiné společnosti (Vinoko Plus s.r.o.) a až teprve následně bylo zjištěno, že tato společnost nevyvíjí žádnou činnost, a proto bylo až druhý den zahájeno s kontrolou u žalobkyně (Vinoko Pro s.r.o.) Namítala, že po tomto pochybení se inspektorka snažila zhojit situaci tím, že se opětovně na kontrolu dostavila dne 22. 9. 2020 a snažila se „vzbudit dojem“, že již předchozí den kontrolovala žalobkyni, a nikoliv jiný subjekt. Dle žalobkyně však inspektorka opomněla, že vůbec nezaložila spis na kontrolu žalobkyně, přičemž vůbec nepořídila ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 kontrolního řádu záznam o úkonech podle odst. 1, tj. o tom, že bude provádět úkony, jejichž cílem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu žalobkyně. Žalobkyně tak namítala, že celé řízení je nezákonné, přičemž situaci připodobnila k tomu, jako kdyby v trestním řízení nebyl vyhotoven záznam o zahájení úkonů trestního řízení podle ustanovení § 158 odst. 3 trestního řádu. Dle žalobkyně jsou tak všechna zjištění ze dne 21. 9. 2020 v důsledku absence záznamu podle ustanovení § 3 odst. 2 kontrolního řádu nepoužitelná.
- [3] Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala, že s ohledem na výše uvedené skutečnosti je bez významu, co měla žalobkyně spáchat, neboť při nezákonném vedení kontroly od počátku je řízení postiženo natolik zásadní vadou, že je třeba rozhodnutí jako celek zrušit. Uvedla, že je vyloučeno, aby kontrolní orgán žádný záznam o zahájení předmětných úkonů před samotnou kontrolou neučinil. Veškeré informace ze dne 21. 9. 2020 tak dle žalobkyně musí bez dalšího „zůstat ve spisu“ založeného pro kontrolu společnosti Vinoko Plus s.r.o. a s těmito listinami nelze nakládat jako s podklady pro zahájení a kontrolu u žalobkyně.
- [4] Ve třetím žalobním bodu žalobkyně namítala, že samotná kontrola žalobkyně byla zahájena až dne 22. 9. 2020, přičemž tohoto dne žalobkyně nespáchala to, co je jí kladeno za vinu pod bodem I./2 a I./3 prvostupňového rozhodnutí a bez dalšího ji nelze seznat vinou ani z bodu I./1. Namítala, že žalobou napadeným rozhodnutím byl „schválen“ postup kontrolního orgánu, který v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že vycházel z kontrolního materiálu, a to mimo jiné z dokladu o provedených kontrolních úkonech ze dne 21. 9. 2020, č. D014-10803/20, včetně všech příloh, z faktury č. 20100020992 a dodacího listu č. DL20-022019, a účtenky ze dne 21. 9. 2020 na produkt Burčák 1l. Tyto důkazy jsou však dle žalobkyně nepoužitelné, neboť v této době pro kontrolu žalobkyně ještě nebyl ani veden spis.
- [5] Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně pro dokreslení celé situace uvedla, že inspektorka po zjištění svého pochybení dne 21. 9. 2020 v provozovně druhý den hned ráno přišla provést kontrolu novou, přičemž směřovala k tomu, aby hlavně „něco našla“. Uvedla, že namítala podjatost inspektorky, avšak námitce podjatosti vyhověno nebylo. Konstatovala, že z následných rozhodnutí správních orgánů je patrná snaha, aby bylo zakryto vlastní pochybení.
- [6] V pátém žalobním bodu žalobkyně namítala, že z hlediska hodnocení jednotlivých důkazů neuvádí správní orgány vůbec ničeho. Z napadených rozhodnutí dle žalobkyně není zřejmé, co z kterého důkazy oba správní orgány zjistily, jaké závěry z nich učinily a co konkrétně

bylo kterým důkazem prokázáno. Napadená rozhodnutí jsou tak dle žalobkyně nepřezkoumatelná.

- [7] V šestém žalobním bodu žalobkyně poukázala na ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 250/2016 Sb.“), s tím, že ohledně fyzické osoby, jejíž porušení povinnosti by bylo přičitatelné žalobkyni, nelze z napadených rozhodnutí zjistit nic, a proto vyvstává otázka, zda se žalobkyně vůbec sama o sobě dopustila spáchání předmětných přestupků, resp. je-li vůbec pachatelem. Uvedla, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí snažila vysvětlit, že by mělo být jednání žalobkyně přičitatelné jednání R. Š., avšak tento svůj závěr nijak neodůvodnila. Za podstatné pak žalobkyně v této souvislosti označila to, že jednatelkou žalobkyně je také T. Š., která byla určité fázi kontroly přítomna. Proto měly kontrolní orgány vysvětlit, proč by mělo být žalobkyni přičítáno jednání R. Š., a nikoliv či naopak T. Š. Shrnula, že přičitatelnost jako základní znak odpovědnosti právnické osoby, měla být vyjasněna.
- [8] Z uvedených důvodů žalobkyně navrhovala, aby soud zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí, tak rozhodnutí prvostupňové.
- [9] Žalovaná v písemném vyjádření k podané žalobě navrhovala její zamítnutí. K prvnímu žalobnímu bodu uvedla, že námitky žalobkyně coby kontrolované osoby byly zamítnuty sdělením ředitele inspektorátu v Praze ze dne 10. 11. 2020, č.j. SZPI/CY199-6/2020 s odůvodněním, že podklady vedoucí k zahájení kontroly s žalobkyní byly pořízeny ve smyslu ustanovení § 3 kontrolního řádu s tím, že právní předpisy nestanoví, že by kontrolní orgán nemohl jako podklad ke kontrole využít i kontrolní zjištění učiněné při předchozí kontrole u jiné kontrolované osoby. Správní orgán I. stupně pak dospěl k závěru, že zákon nestanoví formu záznamu o úkonech předcházejících kontrole. Následně žalovaná shrnula postup kontrolního orgánu před zahájením kontroly s tím, že kontrolnímu orgánu byl teprve po zaslání nabývacích dokladů upřesněn subjekt, který uváděl daný produkt na trh. Zdůraznila, že o kontrole sepsán Protokol č. P030-10803/20 a zjištění zaznamenaná v Dokladu o provedených kontrolních úkonech č. D014-10803/20 ze dne 21. 9. 2020 byla využita jako podklad pro kontrolní zjištění zde zaznamenaná. Dále žalovaná uvedla, že základní rysem úkonů předcházejících kontrole je jejich předběžnost; dle komentářové literatury tyto mohou spočívat i v monitoringu určitého místa, přičemž se nemusí vztahovat ke konkrétní kontrolované osobě. Uvedla, že z ustanovení § 3 kontrolního řádu nevyplývá, že by se záznam o úkonech předcházejících kontrole musel vždy vztahovat ke konkrétní kontrolované osobě, resp. že pouze takový by mohl být využit v následném řízení. V této souvislosti žalovaná odkázala na smysl a povahu kontrolní činnosti a na možnost upřesnění předmětu kontroly až později v průběhu kontroly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2016, č.j. 1 As 254/2016). Uvedla, že v nyní projednávané věci nebyla zřejmá identifikace kontrolované osoby v rámci úkonů předcházejících zahájení kontroly, neboť na dané adrese byly na vchodových dveřích hned při vstupu na danou provozovnu na listině označeny dvě společnosti, které jsou propojeny jak místně, tak personálně. Je tak pochopitelné, že inspektorka neměla hned při prvním kontrolním vstupu dne 21. 9. 2020, kdy na dané provozovně prověřoval podaný podnět, jistotu o tom, která ze dvou označených společností je kontrolovanou osobou. Uzavřela, že přijetí argumentace žalobkyně by v praxi vedlo až ke znemožnění vyšetření a projednávání jednotlivých případů porušování právních předpisů. K poukazu žalobkyně na ustanovení § 158 odst. 3 trestního řádu žalovaná uvedla, že tento nepovažuje za případný, neboť oba „záznamy“ mají zcela

jinou funkci; k tomu poukázala na specifika trestního a kontrolního řízení. V případě trestního řízení pak navíc záznam o zahájení úkonů trestního řízení není vztažen ke konkrétní osobě, ale vymezuje se jím skutek, pro který se řízení vede.

- [10] Ke druhému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že v daném případě nelze hovořit o nezákonném vedení kontroly jen z toho důvodu, že kontrolní orgán do Protokolu č. P030-10803/20 využil zjištění z úkonů předcházejících kontrole ze dne 21. 9. 2020 vztažených ke kontrolované osobě Vinoko Plus s.r.o., která je místně a personálně propojena se žalobkyní. Zdůraznila, že úkony před zahájením kontroly není kontrolní orgán povinen činit obligatorně; pokud usoudí, že je namístě zahájit a provést kontrolu, může tak učinit bez dalšího. V daném případě si kontrolní orgán byl vědom nutnosti provedení kontroly u žalobkyně na základě provedených úkonů u společnosti Vinoko Plus s.r.o. Závěrem žalovaná zdůraznila, že žalobkyně se vůči samotným kontrolním zjištěním nijak nebránila.
- [11] Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaná odkázala na ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) s tím, že pořízený Doklad o provedených kontrolních úkonech č. D014-10803/20 ze dne 21. 9. 2020, včetně příloh a podkladů, je vhodný ke zjištění skutkového stavu, neboť zachycuje skutkový stav dne 21. 9. 2020 na dané provozovně, kde byl k prodeji nabízen předmětný vinařský produkt, který byl předmětem kontroly. Kontrola žalobkyně byla zahájena dne 22. 9. 2020. Dle žalované tak byla zachována časová, místní a věcná souvislost mezi úkony předcházejícími kontrole a kontrolou. Daný Doklad č. D014-10803/20 je součástí správního spisu, byl proveden jako důkaz a žalobkyně měla možnost se s tímto důkazním prostředkem seznámit a reagovat na něj. K využití skutečností získaných na základě úkonů předcházejících kontrole ve správním řízení pak žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2018, č.j. 4 As 162/2018-27.
- [12] Ke čtvrtému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že námitka podjatosti byla v předcházejícím řízení vypořádána dostatečně. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudky č.j. 1 Afs 7/2009-753 a č.j. 7 As 261/2014-42) uvedla, že žalobkyně dovozovala zájem inspektorky na výsledku řízení pouze z toho, že inspektorka započala vést kontrolu s jinou kontrolovanou osobou, což však dle žalované podjatost inspektory nezakládá. Žalobkyně neprokázala, že by inspektorka byla jakkoliv zainteresovaná na předmětu kontroly či měla jakýkoli poměr k žalobkyni, který by ji ovlivňoval při výkonu úřední činnosti a měl vliv na objektivní posouzení dané věci. Dle žalované je tvrzení žalobkyně pouze subjektivní a ničím nepodložené.
- [13] K pátému žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že je přesvědčena, že napadené ani prvostupňové rozhodnutí není nepřezkoumatelné. V prvostupňovém rozhodnutí na str. 3 až 4 je identifikováno, jaké podklady správní orgán I. stupně shromáždil pro vydání rozhodnutí, dále jsou popsána skutková zjištění vyplývající z Protokolu o kontrole ze dne 22. 9. 2020 a všech jeho příloh (str. 4 až 5 prvostupňového rozhodnutí). Rovněž je z prvostupňového rozhodnutí zřejmé, které listiny navržené žalobkyní provedl správní orgán jako důkazy (str. 7) a že je podrobil vlastnímu hodnocení. Uvedla, že žalobkyně v podané žalobě nijak nespecifikovala, co má být uvedenými listinami prokázáno. Hodnocení důkazů pak bylo provedeno na str. 7 prvostupňového rozhodnutí s tím, že žalobkyně prostřednictvím svých argumentů ani předložených důkazů učiněná skutková zjištění nijak nevyvrátila. Uzavřela, že se všemi listinami, které byly v řízení považovány za důkazy, byla žalobkyně srozuměna.

- [14] K šestému žalobnímu bodu žalovaná předně odkázala na ustanovení § 20 odst. 6 zákona č. 250/2016 Sb., přičemž podobná úprava je zakotvena i v trestním právu (srov. ustanovení § 8 odst. 6 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, ve znění pozdějších předpisů). Konstatovala, že pro založení správněprávní odpovědnosti právnické osoby není nutné zjistit a prokázat, která konkrétní fyzická osoba, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, porušila příslušnou právní povinnost. Odpovědnost žalobkyně za spáchané přestupky je pak koncipována jako objektivní, tj. odpovědnost za výsledek. K přestupku č. 1 spočívajícím v neoznámení činnosti provozovatele potravinářského podniku uvedla, že je bez významu, že v kontrolním materiálu (nikoliv v prvostupňovém rozhodnutí) je vztaženo neoznámení zahájení činnosti pouze k panu R. Š., a nikoliv (či naopak) k paní T. Š., neboť správní orgány nebyly povinny se zabývat zjišťováním konkrétní osoby, jejíž jednání je žalobkyni přičitatelné, jelikož neoznámení zahájení činnosti je pravým omisivním deliktem, tj. lze jej spáchat pouze opomenutím zákonné povinnosti. Je tak zřejmé, že oznámit zahájení činnosti za žalobkyni mohl a měl každý z jejích jednatelů, příp. tak mohla učinit i k tomu zmocněná kterákoliv jiná fyzická osoba. Objektivní odpovědnost za neoznámení činnosti ke dni kontroly nesla žalobkyně. Tento závěr lze dle žalované vztáhnout i na přestupky č. 2 a 3, které spočívají v neumístění povinného údaje (čísla šarže) a neoprávněném označení vinařského produktu slovem „burčák“. Jednání bylo zjištěno na provozovně žalobkyně, kde byl předmětný vinařský produkt uváděn na trh formou přímého prodeje spotřebitelům; odpovědnost žalobkyně je tak zcela zjevná. S ohledem na (nesporné) okolnosti a zjištěný skutkový stav věci tak dle žalované nemůže absence úvah o přičitatelnosti vést k nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti nezákonného rozhodnutí. V této souvislosti pak žalovaná odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2019, č.j. Ars 8/2018-41.
- [15] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [16] Dne 21. 9. 2020 byl proveden kontrolní vstup u kontrolované osoby Vinoko Plus s.r.o. na provozovně A. K. 9, K. Kontrolou bylo zjištěno, že jednatel této společnosti neoznámil k datu provedení kontroly zahájení výkonu předmětu činnosti nejpozději v den jeho zahájení příslušnému orgánu dozoru [porušení ustanovení § 3 odst. 1 písm. i) zákona č. 110/1997 Sb.]; dále že tato kontrolovaná osoba nabízela k přímé lidské spotřebě částečně zkvašený hroznový mošt a viditelně neumístila povinný údaj – číslo šarže (porušení ustanovení § 15 odst. 3 zákona č. 321/2004 Sb.) a že tato osoba uváděla na trh částečně zkvašený hroznový mošt pod označením „burčák“, který nebyl vyroben v souladu s příslušnou definicí tohoto tradičního výrobku uvedenou na základě čl. 25 prováděcího nařízení Komise (EU) 2019/34, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013, pokud jde o žádosti o ochranu označení původu, zeměpisných označení a tradičních výrazů v odvětví vína, o řízení o námitce, změny specifikace výrobku, evidenci chráněných názvů, zrušení ochrany a používání symbolů, a k nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1306/2013, pokud jde o vhodný systém kontrol (dále jen „nařízení Komise (EU) č. 2019/34“), v platném znění, v elektronickém rejstříku chráněných tradičních výrazů Evropské komise, a v ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 321/2004 Sb., neboť bylo zjištěno, že na trh uváděný produkt pocházel z hroznů, které byly sklizeny v Maďarsku (výrobce: Vinařství V&M Zborovský, Dlouhá 2, 691 06 Velké Pavlovice [porušení ustanovení čl. 113 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013, kterým se stanoví společná organizace trhů se zemědělskými produkty a zrušují nařízení Rady (EHS) č. 922/72, (EHS) č. 234/79, (ES) č. 1037/2001 a (ES) č. 1234/2007 (dále

jen „nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013“), které je podle ustanovení § 3 odst. 2 písm. a) bodu 3 zákona č. 321/2004 Sb. považováno za falšování produktu; v důsledku tedy bylo porušeno ustanovení § 27 odst. 4 písm. b) bod 7 zákona č. 321/2004 Sb.]. O kontrolních zjištěních byl sepsán Doklad o provedených kontrolních úkonech č. D014-10803/20.

[17] Následně kontrolní orgán na základě získaných nabývacích dokladů k produktu částečně zkvašený hroznový mošt prodávaného v den kontroly zjistil, že subjektem, který jej uváděl na trh, nebyla společnost Vinoko Plus s.r.o., ale žalobkyně. Dne 22. 9. 2020 proto provedl kontrolní orgán kontrolní vstup u žalobkyně. Ve vztahu k žalobkyni byla zjištěna prakticky totožná kontrolní zjištění jako ve vztahu ke společnosti Vinoko Plus s.r.o. O kontrole byl sepsán Protokol č. P030-10803/20. Žalobkyně podala proti kontrolnímu protokolu dne 14. 10. 2020, které byly vyřízeny sdělením ze dne 10. 11. 2020, č.j. SZPI/CY199-6/2020.

[18] Dne 20. 7. 2021 byl vydán příkaz č.j. SZPI/BI133-6/2021, kterým byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání tam specifikovaných přestupků, a byla jí uložena pokuta ve výši 25.000 Kč. Žalobkyně podala proti příkazu dne 26. 7. 2021 odpor.

[19] Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 10. 12. 2021, č.j. SZPI/BI133-25/2021, byla žalobkyně shledána vinnou ze spáchání:

1. přestupku podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. h) zákona č. 110/1997 Sb. tím, že porušila ustanovení § 3 odst. 1 písm. i) téhož zákona, neboť ode dne zahájení 20. 6. 2020 až do dne provedené kontroly dne 22. 9. 2020 neoznámila zahájení výkonu předmětu činnosti na kontrolované provozovně (vinařských produktů) na příslušném inspektorátu SZPI.

2. přestupku podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. e) zákona č. 321/2004 Sb. tím, že porušila ustanovení § 15 odst. 3 téhož zákona, neboť dne 21. 9. 2020 uváděla na trh vinařský produkt částečně zkvašený hroznový mošt, odrůda Bianca, země původu hroznů – Maďarsko, č.š. 1020b/N, výrobce: Vinařství V&M Zborovský, Dlouhá 2, 691 06 Velké Pavlovice, v celkovém množství během kontroly 120 l, přičemž tento byl nabízen spotřebiteli k přímé lidské spotřebě, aniž by byl viditelně umístěn povinný údaj – číslo šarže.

3. přestupku podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. t) zákona č. 321/2004 Sb. tím, že porušila ustanovení § 27 odst. 4 písm. b) bod 7 téhož zákona v návaznosti na čl. 113 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013, neboť předmětný produkt nebyl vyroben v souladu s příslušnou definicí tradičního výrobku „burčák“ uvedenou na základě čl. 25 prováděcího nařízení Komise (EU) č. 2019/34, v platném znění, v elektronickém rejstříku chráněných tradičních výrazů Evropské komise a v ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 321/2004 Sb., tj. došlo k neoprávněnému použití chráněného tradičního výrazu „burčák“.

Za uvedené přestupky byla žalobci uložena pokuta ve výši 25.000 Kč.

[20] V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán I. stupně na str. 3 a 4 uvedl přehled podkladů pro vydání rozhodnutí (důkazů). K námitce o neexistenci záznamu o úkonech předcházejících kontrole uvedl, že kontrola u žalobkyně byla provedena dne 22. 9. 2020, přičemž podkladem kontrolních zjištění byl i Doklad o provedených kontrolních úkonech č. D014-10803/20 ze dne 21. 9. 2020. Uvedl, že podklady vedoucí k zahájení kontroly s kontrolovanou osobou byly pořízeny v souladu s ustanovením § 3 kontrolního řádu, neboť jako podklad k Protokolu o kontrole č. P030-10803/20 byl použit kontrolní materiál, který byl vyhotoven předchozího dne na stejné provozovně. Zdůraznil, že daným ustanovením kontrolního řádu není stanovena forma záznamu o úkonech předkontroly a že

z hlediska legislativních požadavků není vyloučené, že by kontrolní orgán nemohl jako podklad ke kontrole využít i kontrolní zjištění zaznamenané v kontrolním materiálu při kontrole u jiné kontrolované osoby, jako tomu bylo v projednávaném případě. Na str. 8 až 10 rozhodnutí se pak správní orgán I. stupně zabýval určením druhu a výměry správního trestu.

- [21] Žalobkyně podala proti tomuto rozhodnutí dne 17. 12. 2021, ve kterém uváděl obdobné námitky a argumenty jako v podané žalobě.
- [22] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 28. 2. 2022, č.j. SZPI/BI133-28/2021, bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno.
- [23] V odůvodnění tohoto rozhodnutí se žalovaná předně zabývala námitkou ohledně pochybení při zahájení kontroly. Nejprve zrekapitulovala kroky kontrolního orgánu a dále uvedla, že není pravdou, že by se záznam o úkonech předcházejících kontrole musel vždy vztahovat ke konkrétní kontrolované osobě, a pouze jako takový mohl být využit v následném řízení s touto kontrolovanou osobou. Takový požadavek dle žalované z ustanovení § 3 kontrolního řádu nevyplývá a byl by proti smyslu kontrolní činnosti, neboť by podstatně snížil zjištění relevantních skutečností a následné vyšetření a projednávání jednotlivých případů přestupků. Uvedla, že při dozorové činnosti kontrolních orgánů se může stát, že totožnost kontrolované osoby není zřejmá již při prvních prováděných úkonech, ale teprve určitými kontrolními kroky se kontrolní orgán dopracuje ke zjištění, kdo je skutečným kontrolovaným subjektem. To však samo o sobě neznamená, že zahájení kontroly bude označeno za nezákonné a že by získané informace byly dále nevyužitelné. Upozornila na to, že z veřejně dostupných informací vyplývá, že obě společnosti mají totožné společníky, jednatele i sídlo. Na dané provozovně pak byly na vchodových dveřích hned při vstupu označeny obě společnosti. Je tak pochopitelné, že inspektorka neměla hned při prvním kontrolním vstupu dne 21. 9. 2020 jistotu o tom, která ze dvou označených osob je kontrolovanou osobou, neboť k vyjasnění došlo až následně, díky nabývacím dokladům k předmětnému vinařskému produktu.
- [24] K námitce ohledně možné podjatosti inspektorky žalovaná uvedla, že tato námitka byla vyřízena samostatně usnesením ředitele inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Praze ze dne 21. 10. 2020, č.j. SZPI/DC197-2/2020 tak, že inspektorka nebyla vyloučena pro podjatost z provádění kontrol u žalobkyně. Odvolání žalobkyně proti tomuto usnesení pak bylo zamítnuto rozhodnutím Ústředního inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce ze dne 14. 12. 2020, č.j. SZPI/DC197-6/2020. Dle žalované bylo na námitky žalobkyně dostatečně reagováno v těchto rozhodnutích.
- [25] K námitce týkající se nesprávného hodnocení důkazů žalovaná uvedla, že z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, jakým způsobem správní orgán důkazy hodnotil. Uvedl, že správní orgán I. stupně řádně rozvedl, z jakých důkazů vycházel, jak tyto důkazy hodnotil a také uvedl, proč zamítl návrh žalobkyně na provedení některých dalších důkazů. Jednotlivá skutková zjištění jsou v odůvodnění prvostupňové rozhodnutí podrobně popsána a odpovídají dle žalované shromážděným podkladům řízení.
- [26] K námitce ohledně absence formy zavinění žalovaná uvedla, že podle ustanovení § 93 odst. 1 písm. e) zákona č. 250/2016 Sb. *a contrario* se forma zavinění ve výroku rozhodnutí o přestupku neuvádí u obviněného, který není fyzickou osobou. Uvedla, že zavinění není předpokladem pro odpovědnost právnické osoby za přestupek podle ustanovení § 20 a násl. téhož zákona; jedná se o tzv. objektivní odpovědnost.

- [27] K námitce týkající se absence přičitatelnosti žalovaná odkázala na ustanovení § 20 odst. 2 a 6 zákona č. 250/2016 Sb. Uvedla, že jednání žalobkyně jakožto právnické osoby je na základě zjištěného skutkového stavu zcela zjevné. Uzavřela, že absence úvah o přičitatelnosti nemůže vést k nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti rozhodnutí. Na str. 13 až 16 odůvodnění se pak žalovaná zabývala námitkami ohledně nedostatku při rozhodování o sankci.
- [28] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [29] Účastníci řízení s projednáním věci bez jednání souhlasili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [30] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
- [31] V nyní projednávaném případě byla žalobkyně udělena pokuta ve výši 25.000 Kč za spáchání celkem 3 přestupků:
1. přestupku podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. h) zákona č. 110/1997 Sb., jelikož porušila ustanovení § 3 odst. 1 písm. i) téhož zákona, když ode dne zahájení dne 20. 6. 2020 až do dne provedené kontroly dne 22. 9. 2020 neoznámila zahájení výkonu předmětu činnosti na kontrolované provozovně (vinařských produktů) na příslušném inspektorátu SZPI.
 2. přestupku podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. e) zákona č. 321/2004 Sb., kterého se dopustila tím, že v rozporu s ustanovením § 15 odst. 3 téhož zákona dne 21. 9. 2020 uváděla na trh specifikovaný vinařský produkt, aniž by byl viditelně umístěn povinný údaj – číslo šarže.
 3. přestupku podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. t) zákona č. 321/2004 Sb., kterého se dopustila tím, že v rozporu s ustanovením § 27 odst. 4 písm. b) bod 7 téhož zákona v návaznosti na čl. 113 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013 neoprávněně použila chráněný tradiční výraz „burčák“.
- [32] Podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. i) zákona č. 110/1997 Sb.: *„Provozovatel potravinářského podniku je povinen oznámit příslušnému orgánu dozoru v listinné podobě nebo v elektronické podobě dálkovým přenosem dat zahájení, změny nebo ukončení výkonu předmětu činnosti podle tohoto zákona nejpozději v den, kdy tyto skutečnosti nastaly, a dále v oznámení uvést a ke dni změny aktualizovat*
1. své jméno, příjmení nebo obchodní firmu, sídlo a adresu provozovny, jde-li o osobu fyzickou, nebo obchodní firmu nebo název, sídlo a adresu provozovny, jde-li o osobu právnickou,
 2. identifikační číslo osoby,
 3. předmět činnosti nebo podnikání a
 4. konkrétní činnosti, které jako provozovatel potravinářského podniku provozuje;
- tyto údaje se při poskytování stravovacích služeb oznamují příslušnému orgánu ochrany veřejného zdraví, který je neprodleně předává ostatním orgánům dozoru uvedeným v § 16.“*
- [33] Podle ustanovení § 17 odst. 1 písm. h) téhož zákona: *„Provozovatel potravinářského podniku se dopustí přestupku tím, že nesplní oznamovací povinnost podle § 3 odst. 1 písm. i).“*

- [34] Podle ustanovení § 15 zákona č. 321/2004 Sb.: „(1) Částečně zkvašený hroznový mošt smí být nabízen ke spotřebě pod označením "burčák", jestliže pochází výlučně z vinných broznů, které byly sklizeny a zpracovány na území České republiky. (...) (3) Při nabízení částečně zkvašeného hroznového moštu nebo částečně zkvašeného hroznového moštu nabízeného spotřebiteli pod označením "burčák" k přímé lidské spotřebě musí být viditelně umístěny snadno čitelné údaje, že se jedná o částečně zkvašený hroznový mošt nebo "burčák" a kdo je jeho výrobcem, údaj o provenienci a údaj o alergenní složce způsobem stanoveným zákonem o potravinách.“
- [35] Podle ustanovení § 3 odst. 2 písm. a) bod 3 téhož zákona: „Pro účely tohoto zákona se dále rozumí falšováním produktu porušení článků 103 nebo 113 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1308/2013, v platném znění.“
- [36] Podle ustanovení § 27 odst. 4 písm. b) bod 7 téhož zákona: „Je zakázáno uvádět do oběhu produkt, který je falšovaný.“
- [37] Podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. e) téhož zákona: „Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako výrobce, příjemce nebo jako osoba uvádějící produkt do oběhu dopustí přestupku tím, že nabídne ke spotřebě částečně zkvašený hroznový mošt v rozporu s § 15.“
- [38] Podle ustanovení § 39 odst. 2 písm. t) téhož zákona: „Právnícká nebo podnikající fyzická osoba se jako výrobce, příjemce nebo jako osoba uvádějící produkt do oběhu dopustí přestupku dále tím, že uvede do oběhu produkt v rozporu s § 27 odst. 4 písm. a) bod 6, písm. b) body 5 až 7, nebo písm. c).“
- [39] Žalobkyně v podané žalobě formulovala své námitky do 6 žalobních bodů. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že celá kontrola byla provedena nezákonně a v rozporu s ustanovením § 3 odst. 2 kontrolního řádu.
- [40] Podle ustanovení § 3 kontrolního řádu: „(1) Kontrolní orgán může provádět před zahájením kontroly úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu. (2) O úkonech podle odstavce 1 se pořídí záznam. Navazuje-li na tyto úkony kontrola, mohou sloužit skutečnosti takto získané jako podklad pro kontrolní zjištění.“
- [41] Soud předně uvádí, že postup inspektorky Ing. K. Č. nelze bez dalšího označit za nesprávný, neboť tato na předmětné provozovně, kde svou činnost provozují dvě právnické osoby, které jsou personálně propojeny a které mají velmi podobný název (základem je slovo „Vinoko“), prověřovala podaný podnět spotřebitele. První vstup dne 21. 9. 2020 sice učinila ve vztahu ke společnosti Vinoko Plus s.r.o., přičemž až následně (a nikoliv vinou inspektorky) došlo k tomu, že totožnost kontrolované osoby, resp. osoby, jež se dopustila předmětných přestupků, vyšla najevo až po předložení nabývacích dokladů k předmětnému vinařskému produktu.
- [42] Za podstatnou soud považuje zejména skutečnost, že jak z Dokladu o provedených kontrolních úkonech č. D014-10803/20, ze dne 21. 9. 2020, tak z Protokolu o kontrole č. P030-10803/20, ze dne 22. 9. 2020, vyplývá, že u obou společností byla kontrola provedena podle ustanovení § 3 zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů, přičemž tato kontrola byla dle obou dokumentů zahájena podle ustanovení § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu předložením pověření ke kontrole ze strany inspektorky zástupcům kontrolovaných osob.

- [43] V daném případě ze správního spisu vyplývá, že klasické úkony před zahájením kontroly, jejichž účelem by bylo opatření podkladů pro posouzení toho, zda zahájit kontrolu (tj. úkony neformální úkony ve smyslu ustanovení § 3 odst. 1 kontrolního řádu), nebyly ani vůči jedné společnosti, ani v jednom dni ze strany kontrolního orgánu realizovány, neboť rovnou byla zahájena kontrola těchto společností. Za takové situace tak dle soudu nebylo vůbec na místě vyhotovovat záznam o úkonech předcházejících kontrole ve smyslu ustanovení § 3 odst. 2 kontrolního řádu. A to ani z toho důvodu, že až v průběhu kontroly společnosti Vinoko Plus s.r.o. dne 21. 9. 2020 se ukázalo, že dané produkty na trh uváděla jiná společnost (žalobkyně). Za situace, kdy jsou obě společnosti personálně propojeny a že vyvíjí činnost ve stejné provozovně, a především za situace, kdy ke kontrole žalobkyně došlo prakticky ihned (dne 22. 9. 2020) poté, co se inspektorka dozvěděla, kdo daný produkt uváděl na trh, by vyhotovení záznamu dle ustanovení § 3 odst. 2 kontrolního řádu bylo dle soudu čistě formálním úkonem.
- [44] Dle soudu rovněž není pravdou, že „nebyl založen spis“ na kontrolu žalobkyně, neboť k tomuto došlo zahájením kontroly dne 22. 9. 2020 v provozovně žalobkyně, a to v souladu s ustanovením § 5 odst. 2 písm. a) kontrolního řádu. V rámci této kontroly pak byly k Protokolu o kontrole č. P030-10803/20 ze dne 22. 9. 2020 přiloženy jako přílohy a především jako podklady Doklad o provedených kontrolních úkonech ze dne 21. 9. 2020, č. D014-10803/20, faktura č. 2010020992, dodací list č. DL20-022019 a účtenka ze dne 21. 9. 2020 na produkt Burčák 1 l, které zachycovaly skutkový stav na dané provozovně. Jednalo se o klíčové důkazy, na základě nichž správní orgány dovodily odpovědnost žalobkyně za dané přestupky. K použitelnosti těchto důkazů srov. vypořádání třetího žalobního bodu.
- [45] Soud dospěl k závěru, že žádný právní předpis nezakazuje, že by kontrolní orgán nemohl jako podklad ke kontrole využít kontrolní zjištění učiněné při jiné (dřívější) kontrole u jiné kontrolované osoby. Z ustanovení § 3 kontrolního řádu pak rovněž nevyplývá forma záznamu o úkonech předcházejících kontrole (ani jeho obsahové požadavky), neboť znakem těchto úkonů je jejich předběžnost spočívající v posouzení toho, zda zahájit či nezahájit kontrolu. S ohledem na to, že kontrola má význam a smysl pouze tehdy, pokud se minimalizuje riziko manipulace s objektem kontroly, soud dospěl k závěru, že kontrolní orgán nepochybil, pokud nevyhotovoval na základě skutečností zjištěných dne 21. 9. 2020 na provozovně žalobkyně záznam dle ustanovení § 3 odst. 2 kontrolního řádu, ale přistoupil následující den (22. 9. 2020) přímo ke kontrole žalobkyně, když za skutkový základ vzal skutečnosti zjištěné již při prvním kontrolním vstupu dne 21. 9. 2020, neboť tohoto dne vznikla pochybnost toliko o tom, kdo je za předmětné skutky přestupkově odpovědný, nikoliv, že se tyto staly.
- [46] Soud se dále ztotožnil s argumentem žalované, že obecně při dozorové činnosti kontrolních orgánů není výjimkou, že se totožnost kontrolované osoby ozřejmí až po prvních prováděných úkonech (např. při monitoringu nějakého místa). Přistoupit na argumentaci žalobkyni by tak znamenalo popření smyslu kontrolní činnosti a na ní navazujícího správního trestání, jelikož ne vždy je možné hned na počátku řízení, resp. při prvních úkonech, identifikovat odpovědný subjekt. Tato skutečnost však daný subjekt (zde přestupkové) odpovědnosti nemůže zbavit.
- [47] K odkazu žalobkyně na ustanovení § 158 odst. 3 trestního řádu soud uvádí, že obsahem záznamu o zahájení úkonů trestního řízení je popis skutkových okolností, které mají zakládat důvodné podezření ze spáchání trestného činu a pro které je řízení zahajováno, a způsob, jakým se policejní orgán o těchto skutkových okolnostech dověděl. Smyslem tohoto

záznamu je jednak vymezit počátek přípravného řízení (ačkoliv tento okamžik může být dovozen i od provedení neodkladných a neopakovatelných úkonů ve smyslu ustanovení § 160 odst. 4 trestního řádu, příp. je možné přípravné řízení zahájit přímo vydáním usnesení o zahájení trestního řízení za podmínek dle ustanovení § 160 odst. 1 trestního řádu) a jednak informovat státního zástupce ve lhůtě 48 hodin od zahájení trestního řízení o konání trestního řízení pro uvedené skutkové okolnosti. Účelem záznamu o zahájení úkonů trestního řízení je tak popsat skutkové okolnosti, které mají zakládat podezření ze spáchání trestného činu. Účel záznamu o úkonech předcházejících kontrole podle ustanovení § 3 odst. 2 kontrolního řádu je však odlišný. Je jím posouzení, zda kontrolní orgán vůbec kontrolu zahájí či nikoliv. Dle názoru soudu nelze oba „záznamy“ mechanicky porovnávat, neboť každý plní svou roli ve specifickém (trestním či kontrolním) řízení.

- [48] S ohledem na výše uvedené soud nedospěl k závěru, že všechna skutková zjištění ze dne 21. 9. 2020 jsou v důsledku absence záznamu podle ustanovení § 3 odst. 2 kontrolního řádu nepoužitelná, a proto tento žalobní bod neshledal důvodným.
- [49] Námitky uvedené ve druhém žalobním bodu úzce souvisí s předchozím žalobním bodem. Zde žalobkyně namítala, že veškeré informace ze dne 21. 9. 2020 musí bez dalšího „zůstat ve spisu“ založeného pro kontrolu společnosti Vinoko Plus s.r.o. a s těmito listinami nelze nakládat jako s podklady pro posouzení, zda u žalobkyně zahájit kontrolu.
- [50] Soud k této námitce uvádí, že nejenže s těmito listinami lze nakládat jako s podklady pro posouzení, zda u žalobkyně zahájit kontrolu, k čemuž došlo dne 22. 9. 2020 prakticky bezprostředně po kontrole společnosti Vinoko Plus s.r.o. ve stejné provozovně (srov. vypořádání prvního žalobního bodu), ale tyto podklady mohou být využity i jako důkazy o skutkovém stavu věci, jak bude uvedeno dále v tomto rozsudku (srov. vypořádání třetího žalobního bodu). Soud tak nemá za to, že kontrola žalobkyně byla od počátku vedena nezákonně. Na okraj lze ještě podotknout, že společnost Vinoko Plus s.r.o. nebyla ze strany žalované za předmětné přestupky nijak sankcionována; přestupková odpovědnost byla vyvozena toliko ve vztahu k žalobkyni. Nedošlo tak např. k pochybení, kdy by za stejný přestupek byly potrestány dva odlišné subjekty. V takovém případě by se nepochybně jednalo o závažnou vadu řízení.
- [51] Námitky uvedené ve druhém žalobním bodu tak soud neshledal důvodnými.
- [52] K námitce žalobkyně, uvedené ve třetím žalobním bodu, že v řízení nelze použít doklad o provedených kontrolních úkonech ze dne 21. 9. 2020, č. D014-10803/20, fakturu č. 20100020992, dodací listu č. DL20-022019 a účtenku ze dne 21. 9. 2020 na produkt Burčák 1l, neboť v této době (v den 21. 9. 2020) nebyl pro kontrolu žalobkyně ještě ani veden spis, soud uvádí, že podle ustanovení § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Půjde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď nebo znalecký posudek. Z tohoto ustanovení tak vyplývají tyto podmínky pro použití důkazního prostředku: 1. vhodnost ke zjištění skutkového stavu a současně 2. získání a provedení v souladu s právními předpisy.
- [53] Výše uvedené důkazy, z nichž správní orgány v řízení nepochybně vycházely, jsou vhodné ke zjištění skutkového stavu věci, neboť zachycují skutkový stav ke dni 21. 9. 2020 na dané provozovně žalobkyně, kde byl k prodeji nabízen předmětný vinařský produkt. Tyto důkazy byly pořízeny dne 21. 9. 2020 při prvním kontrolním vstupu inspektorky do předmětné provozovny, tj. sice skutečně před zahájením kontroly u žalobkyně, ke kterému

došlo o den později, tj. dne 22. 9. 2020 na stejné provozovně, ale tato skutečnost neznamená, že by pořízení předmětných důkazů bylo nezákonné, neboť nepředstavuje porušení jakéhokoli předpisu, jak již soud uvedl při vypořádání prvního a druhého žalobního bodu.

[54] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 9. 2018, č.j. 4 As 162/2018-27, tak „*využití důkazů získaných před zahájením kontroly či před zahájením navazujících řízení (např. záznamy automatických technických zařízení v silniční dopravě, výsledky měření, zjištění správních orgánů získaná v rámci jejich úřední činnosti) jsou běžně využívány v navazujících kontrolách a řízeních a Nejvyšší správní soud v této praxi na rozdíl od stěžovatele nespátřuje žádný rozpor s principy správního trestání. Naopak požadavek stěžovatele použít pouze důkazy získané po zahájení kontroly by v oblasti správního trestání znamenal značné ztížení zjištění relevantních skutečností a následně vyšetření a projednání jednotlivých případů přestupků či správních deliktů, což by bylo v rozporu s veřejným zájmem, neboť jedním ze základních cílů správního trestání je ochrana společnosti před nežádoucím (správně trestním) jednáním.*“

[55] Soud tak nedospěl k závěru, že by žalobkyní zmiňované doklady byly v řízení o jejich přestupcích nepoužitelné, když rovněž nelze pominout, že předmětné doklady jsou součástí správního spisu, byly provedeny jako důkaz a žalobkyně tak měla možnost se s těmito důkazními prostředky seznámit a reagovat na ně.

[56] V tomto žalobním bodu žalobkyně rovněž namítala, že dne 22. 9. 2020 nespáchala to, co je jí kladeno za vinu pod bodem I./2 a I./3 prvostupňového rozhodnutí a bez dalšího ji nelze seznat vinnou ani z bodu I./1. Zde soud považuje za nutné zejména zrekapitulovat, jak byly jednotlivé přestupky žalobkyně vymezeny z časového hlediska ve výrocích prvostupňového rozhodnutí.

[57] Ad I./1 soud uvádí, že tento přestupek byl z časového hlediska vymezen tak, že „*ode dne zahájení dne 20. 6. 2020 až do dne provedené kontroly dne 22. 9. 2020*“ žalobkyně neoznámila zahájení výkonu předmětu činnosti na kontrolované provozovně (vinařských produktů) na příslušném inspektorátu SZPI. Z Protokolu o kontrole ze dne 22. 9. 2020, č.j. P030-10803/20, k tomuto přestupku vyplývá, že „*kontrolou v databázi evidence provozovatelů potravinářských podniků vedených v IS SZPI bylo zjištěno, že jednatel společnosti Vinoko Pro s.r.o., pan R. Š., neoznámil k datu provedení kontroly dne 22. 9. 2020 zahájení výkonu předmětu činnosti nejpozději v den zahájení příslušnému orgánu dozoru.*“ Z časového hlediska tak byl přestupek ad I./1 ve výroku prvostupňovém rozhodnutí vymezen v souladu se skutkovým stavem, neboť ke dni zahájení kontroly žalobkyně (dne 22. 9. 2020) tato nesplnila svou povinnost podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. i) zákona č. 110/1997 Sb.

[58] Ad I./2 soud uvádí, že tento přestupek byl z časového hlediska vymezen tak, že „*obviněný dne 21. 9. 2020 uváděl na trh vinařský produkt...*“ Z Protokolu o kontrole ze dne 22. 9. 2020, č.j. P030-10803/20 vyplývá, že „*v době kontroly již bylo požadované povinné označení (pozn. soudu: číslo šarže) doplněno.*“ Žalobkyně tak nebyla potrestána za to, že by dne 22. 9. 2020 uváděla na trh vinařský produkt (částečně zkvašený hroznový mošt) bez viditelného označení povinným údajem (číslem šarže), ale byla shledána vinnou z přestupku, kterého se dopustila dne 21. 9. 2020, což vyplývá nejen z výroku prvostupňového rozhodnutí, ale i z dalších důkazů založených ve spise. Je nepochybné, že tohoto dne (21. 9. 2020) žalobkyně ve své provozovně uváděla na trh vinařský produkt ČZHM, odrůda Bianca, země původu hroznů – Maďarsko, č.š. 1020b/N, výrobce: Vinařství V&M Zborovský, Dlouhá 2, 691 06 Velké Pavlovice v celkovém množství 120l, aniž by viditelně umístila povinný údaj – číslo šarže.

- [59] Ad I./3 soud uvádí, že tento přestupek byl z časového hlediska vymezen tak, že „obviněný dne 21. 9. 2020 uváděl na trh...“ Z Protokolu o kontrole ze dne 22. 9. 2020, č.j. P030-10803/20 vyplývá, že „zástupce kontrolované osoby předmětnou ceduli přepsal na ČZHM, Maďarsko – viz. fotodokumentace.“ I ve vztahu k přestupku ad I./3 lze tedy uvést, že žalobkyně nebyla potrestána za to, že se jej dopustila dne 22. 9. 2020, jelikož v tento den již své pochybení napravila, ale byla shledána vinnou z přestupku, kterého se dopustila dne 21. 9. 2020, kdy uváděla na trh částečně zkvašený hroznový mošt pod označením „burčák“, ačkoliv tento produkt nebyl vyroben v souladu s příslušnými předpisy EU a zákonem č. 321/2004 Sb. V tento den totiž žalobkyně nabízela spotřebitelům k prodeji „Pravý moravský burčák“, ačkoliv tento produkt pocházel z hroznů, které byly sklizeny v Maďarsku, čímž došlo ze strany žalobkyně ke zneužití tradičního výrazu „burčák“ chráněného pro Českou republiku.
- [60] Ani námitky uvedené ve třetím žalobním bodě tak soud neshledal důvodnými.
- [61] Ve čtvrtém žalobním bodu žalobkyně uváděla toliko „pro dokreslení celého děje“, že v řízení namítala podjatost inspektorky Ing. K. Č. Jelikož sama žalobkyně v žalobě uvedla, že „se nejedná o žalobní bod v pravém slova smyslu“, tak soud k těmto tvrzením uvádí, že podjatostí dané inspektorky se k žalobkyni uplatněné námitce zabýval ředitel inspektorátu Státní zemědělské a potravinářské inspekce v Praze v usnesení ze dne 21. 10. 2020, č.j. SZPI/DC197-2/2020, jímž nebyla tato vyloučena pro podjatost z provádění kontrol u žalobkyně. Odvolání žalobkyně proti tomuto usnesení pak bylo zamítnuto rozhodnutím Ústředního inspektorátu SZPI ze dne 14. 12. 2020, č.j. SZPI/DC197-6/2020. Z tohoto přehledu vyplývá, že správní orgány se v řízení námitkou podjatosti, kterou žalobkyně v průběhu řízení uplatnila, zabývaly, a to dle soudu řádně a dostatečně.
- [62] Soud k argumentům žalobkyně uvádí, že z rozhodnutí žalované a správního orgánu I. stupně není patrná „snaha, aby bylo zakryto vlastní pochybení“, resp. že cílem inspektorky bylo „hlavně něco najít“ a žalobkyni potrestat. Takový zájem inspektory na výsledku řízení, který by mohl založit pochybnosti o nepodjatosti ve smyslu ustanovení § 14 odst. 1 správního řádu, nelze dle soudu dovodit pouze z toho, že inspektorka dne 21. 9. 2020 prováděla kontrolní úkony vůči jiné kontrolované osobě (Vinoko Plus s.r.o.), aby po zjištění relevantních skutkových okolností nakonec provedla dne 22. 9. 2020 kontrolu u žalobkyně, které byly dříve zjištěná porušení daných právních předpisů přičitatelná.
- [63] V pátém žalobním bodu žalobkyně namítala nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí, neboť z hlediska hodnocení jednotlivých důkazů neuvádí správní orgány ničeho.
- [64] K této námitce soud uvádí, že nepřezkoumatelnost spočívá dle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř. s. v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č.j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS, všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na: www.nssoud.cz).
- [65] Za nesrozumitelnost rozhodnutí soudy považují například případy, kdy odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které vedly správní orgán k vydání rozhodnutí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003, č.j. 7 A 547/2002-24); pro rozpor výroku s odůvodněním (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2003, č.j. 2 Ads 33/2003-78, č. 523/2005 Sb. NSS) či pro výrok, který nemá oporu v zákoně (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2003, č.j. 7 A 181/2000-29, č.

11/2003 Sb. NSS), nebo není-li rozhodnutí rozčleněno na výrok a odůvodnění, pročez není zřejmé, zda správní orgán rozhodl o všech návrzích účastníka řízení (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 21. 10. 1994, č.j. 6A 63/93-22).

- [66] Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č.j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP).
- [67] V daném případě soud po prostudování obou správních rozhodnutí dospěl k závěru, že obě správní rozhodnutí dostojí „kvalitativním“ požadavkům tak, jak je stanoví ustanovení § 68 odst. 3 věta první správního řádu, podle kterého se *„v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“*
- [68] Správní orgán I. stupně na str. 3 až 4 svého rozhodnutí, tj. hned na úvod odůvodnění, vyjmenoval jednotlivé podklady pro vydání rozhodnutí a hodnocené důkazy, následně popsal jednotlivá skutková zjištění z těchto důkazů vyplývající, a to zejména z Protokolu o kontrole ze dne 22. 9. 2020, č.j. P030-10803/20 a z jeho příloh (srov. str. 4 až 5 prvostupňového rozhodnutí). Správní orgán I. stupně se rovněž vypořádal s návrhem na doplnění dokazování ze strany žalobkyně (str. 6 rozhodnutí). Dle soudu z prvostupňového rozhodnutí jasně vyplývá, na základě čeho a na základě jakých důkazů byla žalobkyně shledána přestupkově odpovědnou.
- [69] V daném případě je třeba zdůraznit, že přestupky žalobkyně je třeba označit za „skutkově jednoduché“, neboť spočívaly buď v opomenutí jejích zákonných povinností [ad přestupek č. 1 žalobkyně porušila povinnost oznámit zahájení výkonu předmětu činnosti na kontrolované provozovně (vinařských produktů) na příslušném inspektorátu SZPI dle ustanovení § 3 odst. 1 písm. i) zákona č. 110/1997 Sb., resp. ad přestupek č. 2 nabízela spotřebiteli k přímé lidské spotřebě vinařský produkt, aniž by byl viditelně umístěn povinný údaj (číslo šarže), čímž porušila ustanovení § 15 odst. 3 zákona č. 321/2004 Sb.], příp. v poměrně jednoduše seznatelném a zjistitelném porušení ustanovení § 27 odst. 4 písm. b) 7 zákona č. 321/2004 Sb. (ad přestupek č. 3), neboť ve své provozovně nabízela produkt s označením „burčák“, ačkoliv pro takové použití chráněného tradičního výrazu nebyly splněny podmínky.
- [70] Za takové situace lze dospět k závěru, že skutečnosti uvedené v kontrolním materiálu odpovídají skutkovému stavu věci, přičemž z tohoto materiálu vyplývají veškeré rozhodné skutečnosti pro vyvození přestupkové odpovědnosti žalobkyně. Kontrolní protokol, včetně jeho příloh, tedy byl za dané situace dostatečným podkladem pro vydání obou správních rozhodnutí. Z obou rozhodnutí pak rovněž vyplývá, jakým způsobem se správní orgány vypořádaly s námitkami a argumenty žalobkyně.
- [71] Napadené rozhodnutí tak soud neshledal nepřezkoumatelnými, a proto ani námitku uvedenou v pátém žalobním bodě neshledal důvodnou.

- [72] V šestém žalobním bodě pak žalobkyně namítala, že z napadených rozhodnutí nelze v rozporu s ustanovením § 20 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb. zjistit nic ohledně fyzické osoby, jejíž porušení povinnosti by bylo přičitatelné žalobkyni.
- [73] Podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb.: *„Právní osoba je pachatelem, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě a která porušila právní povinnost uloženou právnické osobě, a to při činnosti právnické osoby, v přímé souvislosti s činností právnické osoby nebo ku prospěchu právnické osoby nebo v jejím zájmu; za porušení právní povinnosti uložené právnické osobě se považuje též porušení právní povinnosti uložené organizační složce nebo jinému útvaru, který je součástí právnické osoby.“*
- [74] Z citovaného ustanovení vyplývá, že odpovědnost právnické osoby za přestupek je objektivní; právnická osoba je odpovědná za konečný následek. Zavinění jednotlivých osob (zaměstnanců při plnění pracovních úkolů) nehraje žádnou roli (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č.j. 9 As 36/2007-59).
- [75] Jakkoliv obecně platí, že otázkou přičitatelnosti, jakožto jednoho ze základních znaků odpovědnosti právnické osoby za přestupek, je třeba se v řízení zabývat, tak zároveň vzniku odpovědnosti právnické osoby nebrání, nepodaří-li se zjistit, která konkrétní fyzická osoba jednala protiprávně, byť pro vyvození správněprávní odpovědnosti konkrétní právnické osoby musí být samozřejmě zjištěno, že k takovému jednání konkrétně neztotožněné osoby skutečně došlo (např. je jisté, že se ho dopustil člen statutárního orgánu nebo zaměstnanec právnické osoby, ale nepodařilo se bez důvodných pochybností zjistit, která z možných osob za právnickou osobu konkrétně jednala). Tento princip je již v právním řádu obsažen v zákoně o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim (srov. ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 418/2011 Sb.). Ostatně sám zákon č. 250/2016 Sb. s takovou možností výslovně počítá v ustanovení § 20 odst. 6, kde je uvedeno, že *„odpovědnost právnické osoby za přestupek není podmíněna zjištěním konkrétní fyzické osoby, která se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě. Správní orgán není povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, která se za účelem posuzování odpovědnosti právnické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné právnické osobě, zejména tehdy, je-li ze zjištěných skutečností zřejmé, že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby.“*
- [76] Dle soudu tak správní orgán není povinen zjišťovat konkrétní fyzickou osobu, která za právnickou osobu jednala (a tím založila odpovědnost této právnické osoby za přestupek), jestliže je zjevné, že „jednala“ právnická osoba, tj. že k jednání zakládajícímu odpovědnost právnické osoby za přestupek došlo při činnosti právnické osoby. Zjištění konkrétní fyzické osoby tak nebude nutné zejména v případech, kdy k jednání došlo při činnosti právnické osoby, což je zpravidla rozeznatelné „na první pohled“ tak, jako tomu bylo v nyní projednávaném případě.
- [77] Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2017, č. j. 6 As 131/2016-25, vyplývá, že *„identifikace konkrétní jednatelky osoby může mít význam pro právnickou osobu nebo podnikající fyzickou osobu z hlediska případné odpovědnosti jednatelky osoby vůči tomu, kdo za dané jednání odpovídá, a to např. z hlediska pracovněprávních předpisů. Pokud však správní orgán dospěje k závěru, že dostatečně zjistil skutkový stav a jednání osoby, která provedla ořez stromů v areálu základní školy, je na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu přičitatelné*

podnikající fyzické osobě, není nezbytné, aby bylo najisto postaveno, kdo byl tou konkrétní osobou, která „držela pilu“. Taková povinnost by vylučovala objektivní odpovědnost za spáchaný správní delikt např. v případech, kdy by bylo zřejmé, že jednala osoba v zaměstnaneckém poměru k právnické nebo podnikající fyzické osobě, nebylo by však dalším zjišťováním skutkového stavu možné identifikovat, který zaměstnanec konkrétně jednal. Objektivní odpovědnost za správní delikt však byla zavedena právě s ohledem na problémy shledáním konkrétní fyzické osoby, která svým jednáním způsobila porušení povinnosti právnickou osobou, přičemž stejný smysl právní úpravy je třeba vidět u objektivní odpovědnosti podnikající fyzické osoby.“

[78] Přeneseno na nyní projednávanou věc, tak pro závěr o odpovědnosti žalobkyně za předmětné přestupky postačuje, pokud bylo opomenutí žalobkyně zjištěno z informačního systému SZPI (ad přestupek č. 1, který je ryze administrativního charakteru), resp. pokud toto opomenutí bylo zjištěno na provozovně žalobkyně (ad přestupek č. 2, kdy na provozovně žalobkyně byl k prodeji spotřebitelům nabízen vinařský produkt bez označení povinným údajem, přičemž je nepodstatné, který konkrétní zaměstnanec má toto neoznačení „na svědomí“). Ve vztahu k přestupku č. 3 pak lze uvést stejný závěr, neboť pochybení žalobkyně bylo zjištěno na její provozovně, tj. při její činnosti. Lze uzavřít, že není rozhodné, který konkrétní jednatel či konkrétní zaměstnanec neprovedl oznámení výkonu činnosti podle ustanovení § 3 odst. 1 písm. i) zákona č. 110/1997 Sb., nevyznačil u daného produktu číslo šarže a nabízel k prodeji „burčák“, ačkoliv se o takový produkt nejednalo. K přestupkům ad 2. a 3. pak lze ještě doplnit, že sama žalobkyně uváděla předmětný vinařský produkt na trh a prodávala je svým jménem, a mimo jiné i proto byla její odpovědnost za přestupek založena.

[79] Co se týče toho, že kontrolní orgán v kontrolním protokolu (nikoliv již správní orgány v prvostupňovém či napadeném rozhodnutí) uvedl, že přestupek č. 1 je žalobkyni přičitatelný díky opomenutí jejího jednatele p. Š., tak soud uvádí, že právnické osobě (typicky v případě, kdy má více jednatelů či zaměstnanců) může být přičitatelné jednání několika osob, avšak je možné, že ztotožnit se podaří pouze některé z nich. I v takovém případě však nese objektivní odpovědnost za přestupek právnická osoba bez ohledu na to, že ve vztahu ke všem myslitelným fyzickým osobám nebylo dovozeno, že jejich jednání (resp. opomenutí) je právnické osobě přičitatelné. Z toho důvodu soud neshledal jako vadu, že pouze v Protokolu o kontrole ze dne 22. 9. 2020 bylo neoznámení zahájení činnosti vztaheno pouze k jednomu z jednatelů žalobkyně, a nikoliv (či naopak) k jednatelem druhému. Pro závěr o přestupkové odpovědnosti je zcela irelevantní závěr, který z jednatelů žalobkyně opomněl splnit povinnost dle ustanovení § 3 odst. 1 písm. i) zákona č. 110/1997 Sb.

[80] Soud tak ve shodě s žalovanou a jí citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2019, č.j. Ars 8/2018-41, dospěl k závěru, že s ohledem zjištěný skutkový stav nemůže absence úvah o přičitatelnosti vést k nepřezkoumatelnosti či nezákonnosti nyní přezkoumávaných správních rozhodnutí. Námitky uvedené v šestém žalobním bodu tak soud rovněž neshledal důvodnými.

[81] Ze všech shora uvedených důvodů proto soud neshledal žalobu důvodnou a podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl.

[82] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalované žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 20. prosince 2023

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu